

Bevillingsfagers Forhandling skal vedkommende Magistratsmedlem være tilstede o. s. v. Derved fremtræder Communalbestyrelsen som en Genhed, saalænge den er paa Forhandlingernes Gebeet, og det troer jeg er meget ønskeligt. Borgermesterne vilde tilføre disse Forhandlinger et betydeligt Fond af Kundskaber, og omvendt vil den folkelige Aand hos dem ved den daglige Berøring med dem, der have valgt dem, i høj Grad holdes i Live. Det er derimod paa Beslutningens Standpunkt, at de maae adskilles, men ogsaa i denne Henseende troer jeg, at det er ønskeligt, at Overvejelserne skee i Fællesskab, da det derved for det Første vil vise sig i Tide, om der kan tilveiebringes nogen Samstemning, og det dernæst, hvor dette ikke kan skee, vil vise sig baa de ønskeligt og nødvendigt ad Overeenskomstens Veie at søge at naae et Resultat. — § 14 omhandler Budgetsætterne, og i Tanken er Udvalget her ganske enigt med Udkastet, nemlig at begge de kommunale Afdelingers samstemmende Beslutning skal fordres til Beslutningens Gyldighed, men at der paa den anden Side, hvor denne Forudsætning er tilstede, heller ingen Stadfæstelse skal finde Sted. Det er kun med Hensyn til Virkningen deraf, at Udvalget har foreslaaet Omredaction, da det, hvad jeg troer er godtgjort i Motiveringen, ikke gaar an at henvise til det løbende Aars Budgetsætter som det, der skal blive staaende, indtil det ved Overenskomst forandres, men at det er nødvendigt i Almindelighed at gaae ud fra den Forudsætning, at det Mere tillige indeholder det Mindre, og at der altsaa, hvor der er forskellige Beslutninger, en for det Mindre og en for det Mere, er Samstemning for det Mindre, men ogsaa kun for det. Den Andtagelse, der derfor maatte gjøres, var, at Magistraten ikke maatte kunne forpligtes til at anvende en Bevilling, naar den maatte være for liden til, at det Foretagende, der derfor skulde udføres, efter dens Formening kunde udføres forsvarelig. Jeg troer, det ligger i Bevillingers Natur, at det er Administrationen, der maa forlange Midlerne til visse Diemed, og at det er Repræsentationen, der da enten maa bevilge eller nægte dem. Men nu indeholdes der i Loven, om ikke just directe, en Forpligtelse til at anvende de bevilgede Summer. Det bliver na-

turligviis det Sædvantlige, at Magistraten søger at hjælpe sig, saa godt den kan, men hvis Sagen ikke forsvarelig kan udføres, maa den være berettiget til, om jeg saa maa sige, at tage sit Forslag tilbage og lade den bevilgede Sum ubenyttet. Bestemmelsen om Tillægsbevillinger troer jeg motiverer sig selv. Da der i § 15 kun tales om Disposition over Capitalformuen, og at den for visse underordnede Spørgsmaals Vedkommende skal kunne overdrages et af den samlede Communalbestyrelse befuldmægtiget Udvalg, har Udvalget troet, at Bestemmelsen rigtigere fik sin Plads i § 14, hvortil der i § 15 da vil finde en Henvisning Sted. Udvalget har ved den paafølgende Paragraph tilladt sig at gjøre endeel Bemærkninger i Betænkningen, men da det ikke har troet derpaa at burde begrunde noget bestemt Endringsforslag, finder jeg mig ikke foranlediget til at opholde mig videre derved. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at man har foreslaaet i § 18 at give Henvisningen til den hidtil gjældende Lov en anden Redaction og ombytte Ordene „forandrede ved“ med det stærkere Udtryk „ere i Strid med“, navnlig med Hensyn til, at legislative Bestemmelser i tidligere Anordninger mullig kunde komme i Conflict med de Bestemmelser, der indeholdes i den nye Lov. Med Hensyn til Vedtægtenes Affattelse og Indhold er det anseet for rigtigst at skjelne imellem en foreløbig Affattelse, der indeholder de Bestemmelser, som nødvendigviis maa være affattede, forinden Loven kan træde i Kraft, og den endelige Vedtægt, der altsaa maa indeholde den hele Detail af Fordelingen af Forretningerne imellem de forskellige Departementer. Det er anseet for det Naturligste, at den nye Magistrat fik saa stor Indflydelse i saa Henseende som muligt; det er idetmindste Noget, hvis Anvendelse in concreto maa være overladt til Indenrigsministeriet.

Erarbejdet: Det forekommer mig tvivlsomt, om ikke Stadsconducteuren burde udnævnes af Kongen; han er vistnok Communens Embedsmand, men vistnok ogsaa Statens Embedsmand, da han skal udføre Opmaalningen af de Bygninger, der skulle ansættes til Bygningsafgift, som er en Statsindtægt, og det er alt-